

Helma

Szilágyi Gyula
Kutyavilág

Szilágyi Gyula
Kutyavilág

A hangskönyvet felolvassa Kálid Artúr.
A hangskönyv zenéjét szerezte Fehér Dávid és
Táncos István.

Borítóterv Görlesz Zoltán

Kutyavilág

Írta: Szilágyi Gyula

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6466-03-7

Borítóterv Görlesz Zoltán

Copyright © Szilágyi Gyula (2022.06.16)

**Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó
előzetes hozzájárulása szükséges.**

Tartalomjegyzék

Első fejezet - Az elveszett otthon

Második fejezet - Vándorlásban

Harmadik fejezet - Őrszolgálaton

Negyedik fejezet - Panzió a két kutyához

Első fejezet - Az elveszett otthon

Szeptember közepe van, korán reggel és lassan világosodik. Az erdős hegyoldalba épült intézetben még teljes a csend. Motorkerékpár érkezik a széles vaskapu elé, a huszonéves fiatal ember leveszi a gyújtást, kibújik a sisakból, kulcsaival babrál, majd kinyitja az egyik szárnyat. A bejárat melletti házikóból telt idomú, idős hölgy lép ki, üdvözli az érkezőt.

- Korán van még, Danikám!

- Muszáj Klári mama, muszáj. Át kell nézнем a kazánokat. Itt a hegyek között valahogy korábban jön az ősz. Még két-három hét és derések lesznek a hajnalok.

A kert végéből kutyaugatás hallatszik, a motoros éleset füttyent. Az ugatás megszűnik. Klári mama visszamegy a kuckóba, Dani sietős léptekkel halad a murvával felszórt ösvényen. A főépület előtt nagy, fedett terasz, előtte fákkal szegett tisztás. A teraszon néhány kerekesszék áll, a kertre nyíló ajtó előtt járókeretek. A kert felső sarkában deszkapalánkkal elkerített kennek, benne kutyaház, nyitott vasrácsos ajtajában komondorkölyök viháncol. Nyolc-tíz hónapos lehet. Felkapaszkodik a palánkra, az utat figyel. Amikor meglátja Danit, vakkant egyet, repülőstartot vesz, és eléje szalad. Csaknem ledönti lábáról a gazdát. Egymás mellett kapaszkodnak felfelé.

- Nyugalom Ádáz – inti le többször is Dani a kutyát.

Válltásakájából újságpapírba csomagolt ételmaradékot vesz elő, Ádáz fegyelmezetlenül toporzékol, a gazda vállmagasságba emeli kezét

- Mi a rend? – kérdezi halkán és komolyan

A kutya pontosan tudja, mi következik, tehát leül a ház előtt. Vár, amíg a vasárnapi ebéd maradáka a konyháról kiselejtezett edénybe kerül, aztán kitartó nyugalommal, hosszasan táplálkozik. Utána megrázza magát, leballag a portára, Klári mamától is begyűjt még egy kiflivéget. A ház mellett leheveredik a fűre, orrát a vaskapu felé fordítja és feszülten figyel. A zugligeti templomból idehallatszik a harangszó. Hat óra van, Ádáz megkezdte a szolgálatot.

Az igazgatói szobában a főorvos asszony kinyitja az ablakot és mélyen beszívja a friss hegyi levegőt. A lombok még haragoszöldek, de a hajnali ködök lassan enyésző párája már jelzi, hogy napról-napra öregszik a nyár. A teremméretű szoba berendezése olcsó és egyszerű: egy íróasztal, egy hatalmas könyvespolc, egy kávézósarok, és egy tárgyalóasztal. A székekkel kerített tárgyalóval szemben vetítövásznon, előtte egy kis állványon számítógép, mellette pro-

jektor. A falak fehérek, a függönyök fehérek, a bútorok sötétbarnák, a hétindító értekezletre frissen takarított helyiség tiszta, mint a patika. A kávézóasztal mellett hárman várakoznak, az igazgatónő - kellemesen kerek, mosolygós, negyven körüli asszony - Garai doktor, harmincas éveinek elején, szárazhumorú, nyurga technokrata, és a szép arcú, arányos termetű pszichológus hölgy, akinek mozdulatai elárulják, hogy messzemenően nőnek érzi magát. Egy rövid koppantás után kinyílik az ajtó, a főnővér érkezik, ápolók, gyógytornászok, gondozónők követik. A tárgyalóasztal mellett megtelnek a székek, a főnővér jegyzeteibe pillant, aztán elsorolja az unalomig ismert adatokat: beteglétszám 46 fő, a csoportfoglalkozásokon mindenki megjelent, a gyógytornáról, a személyes fejlesztésről senki sem hiányzott. Ketten nem tértek vissza a hétfévi eltávozásról, igazoltan vannak távol. A főorvos asszony aláírja a jelenléti ívet és az asztalra teszi szemüvegét. A következő napirendi pont az új beteg bemutatása lesz

- Először talán foglaljuk össze amit tudunk, és ami eddig történt. Öné a szó doktor úr.

Garai doktor bekapcsolja a számítógépet, aztán a projektort. A vetítövászon kivilágosodik. –

- Kántor Csaba 24 éves egyetemista, joghallgató. A traumatológiai klinikáról mentő hozta át, súlyos motorbaleset után. A balesetben a nyaki gerinc két alsó csigolyája szilánkosra tört, néhány szilánk a gerincvelőbe fúródott. Ennek következményeként két alsó végtagjának mozgásképességét elvesztette, vizelettartási zavarok alakultak ki. A képen jól láthatók a törések és a befúródott szilánkok is. A traumán stabilizálták a sérült gerincszakaszt, de ez a két szilánk mélyen fekszik, és rossz helyen. Erről a kettőről van szó – az orvos a vászonra mutat, aztán folytatja az ismertetést. A traumás kolléga ezekhez nem nyúlt, tekintettel a sérült állapotára túlságosan kockázatosnak ítélte a beavatkozást. Magam is így döntöttem volna. Viszont Tábori tanár úr szerint ezek eltávolításával a mozgásfunkciók jelentős mértékben javíthatók, szerencsés esetben helyreállíthatók. Nehéz műtét lesz és nem is veszélytelen, de a tanár úr már ennél keményebb eseteket is megoldott. A beteg jelenleg fekszik, napközben kerekesszékekben ül, felállnia, hajolnia nem szabad, nem is nagyon tud. Tábori professzor azt kérte tőlünk, készítsük fel a beteget egy újabb műtétre. Fizikálisan minden rendben. Jó étvágyal eszik, sokat alszik, olvas és napozik. Részemről ennyi. A többi a lélekgyógyászokra tartozik.

Kint élesen felberreg egy fűnyíró. Dani végzett a kazánokkal, most fazonra nyírja a rakoncátlankodó gyepet. Garai doktor visszaül a helyére, a pszichológusnő behajtja az ablakot. Most ő következik. Jegyzet nélkül beszél, hangja kicsit éles, de nem kellemetlen.

A balesetiről édesapja kíséretében érkezett. Csaba egyetlen gyerek, a pályakezdés kapujában,

sikeres szigorlatai után kapta apjától a motort. A baleset hírére a család összezuhant, a mama depressziós lett, a papa igyekszik tartani magát, bár Klári néni szerint a látogatások után minden nap sírva megy ki a kapun. Az otthoni háttér rendezett, az apa nyugdíjas rendőr alezredes, de munkahelyén továbbra is dolgozik, az anya egy budai középiskolában biológiát tanít. Azért foglalkozom ennyit a családdal, mert - a műtét eredményétől függetlenül – Csaba úgymint hozzánk kerül rehabilitációra, a terápiába be kell majd vonnunk a szülőket is. Ami a fiút illeti, ő a zárvatermők rendjébe tartozik. Amikor bevitettem a nagycsoportra, úgy mutatkozott be, hogy Kántor Csaba voltam, most pedig Kripli vagyok. Ha elfogadtok havernak, így szólítsatok. Napok alatt beilleszkedett, hamar megszerették társai. Mintha sajnálnák is egy kicsit, ami erefelé ritkaság, hiszen itt mindenkinek megvan a maga baja. Most már végérvényesen Kripli a neve. Kedélyállapota jó: apátiának, depressziónak nyoma sincs. Legalább is kifelé. Hogy belül mi zajlik, azt nem tudom. Nem lenne szerencsés, ha szorongásmérő skálákkal, frusztrációs tesztekkel bombáznám az új műtét előtt. Így csak azt látom, amit mutat. Ez a fiú olyan, mint egy dió: kalapácsra van szükséged, ha meg akarod nézni a belsejét.

A rehabilitációs osztályon pörgősek a hétköznapok. A főépület előtti napsütötte tisztáson már felszáradt a harmat, Dani kupacba rakja a múlt héten nyírt fűvet. Ádáz farkcsóválva követi mozdulatait. A tornateremből kihallatszik a gyógytornász számolása: hajlít kettő, három, négy, feszít kettő, három, négy. Hangját időnként elfedi a konyhából kiszűrődő edénycsörömpölés. A gyep melletti salakpályán kerekesszékek, a kör közepén mozgástréner áll, ő irányítja a foglalkozást. Szép, magas ívben érkezik a szemben ülőtől a labda, partnere hosszúra nyújtott kézzel kapja el. Néhányszor földre pattintja, majd puha csuklómozdulattal dobja vissza. A pálya szélén Kripli olvas, fejét időnként a kerekesszék támlájának dönti és az eget nézve pihenteti a szemét. A salakon valaki ügyetlenkedik, Ádáz vágat a labda után. Túl nagy ahhoz, hogy szájába vegye, orrával, lábával pofozza vissza. Aztán Kripli elé ül és érdeklődve figyel.

- Még nem ismerjük egymást kisasszony – kezdi Csaba – ha megengedi, bemutatkozom. Kripli a nevem.

A kutya beleszagol a fiú markába, úgy dönt, hogy jóember szaga van. Fejét az ölébe támasztva élvezzi a simogatást. A pszichológusnő kilép a nagyházból, egy pillanata megáll és körülnéz. Határozott léptekkel indul Kripli felé. A fiú ingerült mozdulattal csukja be a könyvet. Nem teszi boldoggá a várható találkozás. A nő egy pillantást vet a könyv címlapjára és megszűrőből indítja a beszélgetést:

- Szereti a verseket?

Csaba talán válaszolna, de nem jut rá ideje. Ádáz a simogatás folytatását követeli. A kerekesszék karfájára ágaskodik és képen nyalja a fiút. Majd puha lendülettel ölébe ugrik és kényelmesen elhelyezkedik. Könnyed mozdulatokkal kerekedik össze. Megszokta már: itt mindenki így kényezteti. A simogatás folytatódik.

- Ádáz, attól tartok útban vagy – próbálkozik a pszichológus Menj innen!

Ádáz nem mozdul. Neki ez a nő most nem parancsol. Szereti, persze, hogy szereti, de most Kripli ölében fekszik. Ő pedig nem mond semmit. Tehát marad. A konfliktust Csaba oldja fel:

- Ha kérhetem, ne küldje el a kutyát. Hónapok óta ő az első nőstény, aki az ölembe kívánczik. Azt hiszem ez jó jel. Tudja, az ilyesmi sokat jelent egy férfinak.

A pszichológusnő összeszorítja száját és visszafordul az épületbe.

- Jól csináltad Ádáz – suttogja Csaba a kutya fülébe. Délután jelentkezél nálam. Úgy hallottam, a virslit szereted. Haverok vagyunk.

Az éjszaka hideg volt és csak lassan melegszik a délelőtt. A labdázók ilyenkor a tornateremben gyakorolnak, Csaba egyedül üldögél a kertben, ölében sakktábla. Egy feladványon töri a fejét. A kerekesszék karfájáról kimustrált fürdőlepedő lóg a földre. Valahol avart égetnek, a fanyar füst először a tisztást szegélyező ősfák között oszlik el, majd – ahogy fordul a légáramlás – teljesen ellepi a kertet. Csaba köhögni kezd, Ádáz érkezik rohanva a semmiből. Foga közé kapja a lepedőt és elindul a kerekesszékkel a terasz felé. Óvatosan mozog, a fiú halk vezényszavakkal irányítja. Összeszokott páros, mindketten pontosan értik a másikat. A labdagyakorlat befejeződött, a teraszon pihenők érdeklődéssel figyelik a mutatványt. A kerekesszék megáll. Pontosan a feljáró előtt. A nézőközönség megtapsolja az attrakciót. A pszichológusnő kávéét kortyolgatva álldogál a teraszon. Értékeli a látottakat, de a zajos tetszésnyilvánítástól távol tartja magát.

- Szép volt Kripli – kiált valaki – hány lóerős az új motor?

- Csak egy – kiabál vissza a fiú – de az csodákra képes.

Ádáz, testét a székek döntve élvezzi a sikert. Te egy lóerős csoda – simogatja Csaba – és a kutya fejére teszi kezét. Csupán egy lóerő – mondja magának - valójában még annyi sincs. Ennyi maradt. Hátradől a széken, nagyot nyújtózkodik és végigsimít az arcán. Egy kicsit tétovázik, mintha egy könnycseppet morzsolna el a szeme alatt. A sakktábla a földre esik. Elérné, de nem nyúlt utána. A feladvány megoldása elmarad.

A kertben már napok óta nagy a hangzavar. A múlt héten a kertészet emberei meggallyalták az öreg fákat, aztán levonultak. Kurtzi úr most a földön fekvő vastag ágak feldarabolásával foglalatostkodik. Erős dohányos, erősen iszik, és vastagon káromkodik. Ha a motorfűrész leáll, azonnal ömlik az ocsmány szózuhatag. A rehabilitációs osztály lakói nem szent emberek: egy-egy bassza meg az ő szájukból is kiszalad, de a fák közül áradó otromba trágárságokat nehezen viselik. Amikor megjelent, elfelejtett bemutatkozni, így aztán az általa leggyakrabban használt jelzős szerkezetéről kapta nevét: a betegek először K. Getzi úrként emlegették, most már - szalonképeessé rövidített formában - Kurtzi úrnak nevezik. Az emberek csendesen utálják, Ádáz morogva gyűlöli. Csaba a teraszon ül, kicsit távolabb a többiektől, telefonál. Az erdőben nagyot puffanva elcsendesedik a gép, Kurtzi úr káromkodva lép ki a tölgyesből, szerzőszámoldója mellett guggolva sem halkul el. Hangos és alpári. A fiú leveszi füléről a telefont.

- Nem lehetne kicsit finomabban? – kérdi. Az édesanyámmal beszélek.

- Húzz el öcsi a nyálba és bújj az anyukádba. Ki a franc vagy te, hogy megmondd nekem, hogyan beszéljek? Ha nem tolószékben ülnél, most pépessé rugdálnám a tőködöt.

- Ha nem tolószékben ülnék, magát nagyjából most kéne újraéleszteni.

- Te kis nyomorék buzi – kezdi Kurtzi úr és felpattan a szerszámok közül. Fenyegető léptekkel indul el Csaba széke felé. Rossz döntést hozott.

Egy rekedt morranás, egy fehér villanás, egy rémült férfisikoly, közben porfelhő. Kurtzi úr a földön fekvő ordít, kézfejéből csöpög a vér. Ádáz két lábbal áll a mellén, mély torokhangon, habzó szájjal hörög. A teraszon mindenki kiabál: Ádáz hagyd! Ádáz nem szabad! Ádáz ide! Ápolók, gondozók rohannak ki a házból, elől Garai doktor, lobogó fehér köpenyben, nyakában sztetoszkóp, kezében elsősegély doboz. Egy mozdulattal félreparancsolja a kutyát. Ádáz még hörög, de engedelmeskedik. A főnővér megméri a vérnyomást, az orvos a nyaki ütőéren a pulzust tapintja. Aztán leveszi nyakából a sztetoszkópot és köpenye zsebébe teszi. A nővér lemossa a kézsebet. Három fognyom látszik, az egyik erősen vérzik. Kurtzi úr bizonytalanul feláll. Kicsit tántorog, mintha részeg lenne. Valószínűleg az is. Garai doktor közli vele a teendőt:

- Most bemegy a kezelőbe, a főnővér ellátja a sebet. Egyébként - eltekintve a krónikus alkoholmérgezésétől – semmi baja sincs. Utána szedi a sátorfáját és eltűnik innen. Holnap eljöhét, befejezheti a munkát. Színjőzaton jelentkezik. Belépés előtt és munka közben megszondázta-tom. Megértette?

Kurtzi úr nem szól, csak bólint. Az elmúlt percek erősen megviselték. Meghunyászkodva ballag a főnővér után. Ádáz lassan megnyugszik, körbeszaglássza a tetthelyet. A nyitott szer-

számosláda előtt megáll, nagylányosan leguggol, és telepisálja a mocskos fémdobozt.

Csaba még most is kezében tartja a telefont. A vonal másik végén egy kétségbeesett női hang már percek óta kiabál:

- Mi van veled kisfiam? Nincsen semmi bajod? Mi történik ott Csabikám?

- Minden rendben mama – válaszol a fiú. Már nincsen semmi baj. Csak a kutya játszott a szeméttel.

Az igazgató asszonyt Garai doktor és a főnővér tájékoztatja a történetekről. Dani és egy férfi-ápoló a készülő jegyzőkönyv tanújaként van jelen. A doktornő röviden szeretné tisztázni a tényállást, de már első kérdése bonyodalmakat okoz.

- Először is: mi ennek a Kurtzi úrnak a teljes neve?

A tárgyalóasztal körül ülők egymásra néznek, aztán tanácstalanul felvonják a vállukat. Az ápoló elfojt egy mosolyt. Garai doktor megköszörüli a torkát. Kimerítő magyarázatra készül, hogy megmentse a helyzetet. Nem jut szóhoz, mert megszólal a telefon. Az igazgatónő bejelentkezik, aztán egy kézmozdulattal csendet int az asztalnál ülőknek.

- Igen százados úr, valójában ez történt. Éppen most jegyzőkönyvezzük kollégáimmal az esetet. Ha megengedi, kihangosítom, így a jelenlévők is hallani fogják. Köszönöm. A beszélő hangja betölti a helyiséget.

- Akkor talán megismétlem: alig egy órája jelentkezett kerületi kapitányságon Farkas Gábor 42 éves betanított munkás, aki önöknél kertrendezési munkát végzett. Feljelentést tett, mert munkavégzés közben az intézmény tulajdonában lévő nagytestű kutya rátámadt. Ruházatát összetépte, és súlyosan megsebezte. Jelenleg munkaképtelen. Állítását a területi szakrendelő sebészetén készült látellellettel igazolta. Meg tudja valaki mindezt erősíteni?

A főorvos asszony segílyt kérően néz körül. Garai doktor a készülék mellé lép. A helyzet magaslatára emelkedik.

- Garai Tamás doktor, neurológus szakorvos vagyok. Szemtanúként nyilatkozom. Valóban történt egy sajnálatos baleset, de nem ez történt, és a legkevésbé sem így. Egyik súlyos gerincsérülésben szenvedő, mozgásképtelen betegünket, Kurtzi... vagyis ez a Farkas úr erősen ittas állapotban meg akarta ütni. A kutya az ő védelmében támadt a feljelentőre. Jelentéktelen felületi sérülések keletkeztek a kézfején. A sebet főnővérünk ellátta. Ennél többet nem tudok mondani.

- Értem. Egyik kollégám holnap felkeresi önt, és rögzíti az elmondottakat Addig is: a kutya őrzéséről önöknek kell gondoskodniuk. Semmi esetre se engedjék a betegek közé. A sértett

szerint kiszámíthatatlan, alattomos állat. Emberre támadt, ezért megfigyelés alá helyezzük. El kell szállítanunk. Már intézkedtem az állategészségügynél, holnap délelőtt két munkatársuk befogja a kutyájukat és elviszi a telepre. Ha a szakértő úgy dönt, hogy nem fékezhetetlenül agresszív, visszakapják. Már amennyiben igényt tartanak rá a történetek után. A keletkezett károkért pedig felelősséget kell vállalniuk.

Az asztalnál ülők felmordulnak, még a főorvos asszony is megenged magának egy helytelenítő grimaszt. Garai doktornak egy arcizma se rándul.

- Viszonthallásra százados úr. Követjük az utasításait. Megszervezem a kutya őrzését. És még valami: természetesen mindannyian sajnáljuk a történeteket. Nagyon.

Az orvos kikapcsolja a hangosítást és helyére teszi a kagylót. Mindenki egyszerre kezd beszélni, a tárgyalóasztalt elönti az indulat. Dani dühösen indul az ajtó felé. Garai doktor megáll előtte, és nagyon halkán mond valamit. Dani vállat von és visszaül a többiek közé.

Az alagsori folyosó ablakmélyedésébe húzódva két árnyék suttog. Nem lehet őket érteni, de mozdulataik jól kivehetők. Először Dani beszél, és Garai doktor bólogat, aztán az orvos mond valamit és Dani helyesel. A tárgyalás hamar véget ér. Gyors kézfogással válnak el. Dani bemegy a raktárba, a katonás rendben tartott polcra leemel egy erővágót. Szétnyitja, összecsatintja, a szerszám kifogástalanul működik. Lekapcsolja a lámpát, az ajtót gondosan bezárja maga mögött. Az erővágót az épület sarkán álló hulladékgyűjtő mögé helyezi. Csaba a teraszról elkeseredetten nézi, ahogy Dani beparancsolja Ádázt a helyére. Garai doktor rápatintja a vasrácsos ajtóra a lakatot, majd zsebre teszi a kulcsokat. A fiú remegő kézzel oldja le a kerekesszék karfájára csomózott ócska lepedőt.

- Azt hiszem erre már nem lesz szükség – szólítja meg a terasz felé ballagó Danit.

- Nem - rázza meg fejét Dani. Az most már felesleges.

Késő este van, a betegek és az ápolók a tévét nézik. A kupadöntő 2:2-re áll, a csapatok fáradni látszanak, szemmel láthatóan a büntetőrúgásokra játszanak. Egy-egy veszélyes lövésnél a közönség felhördül, aztán csalódottan veszik tudomásul, hogy az eredmény nem változik. A kihalt kertben Csaba a szék támlájának támasztott fejjel bámulja a sötét égboltot. A levegő tiszta, az irdatlan messzeségből hideg közönnnyel hunyorognak a csillagok. Dani óvatosan lépked a kutya kennelje felé. A kert szélén megáll, körülnéz és ijedten rezzen össze, amikor megszólal mellette a sötétség:

- Dani, segítenél nekem? Elköszönnék a kutyától. Nagyon nagy haverok lettünk. Nem engedhetem, hogy búcsú nélkül elvigyék. De ezzel a székkal sehogy sem jutok oda.

Dani nem válaszol azonnal. Egy kicsit gondolkodik. Csaba észreveszi az erővágót és leesik neki a tantusz. Jó nagyot kondul.

- Senki sem látja meg. És a számat is tudom tartani.

Dani a kerekesszék mögé áll, a szerszámot a fiú ölébe teszi. A kutya viharos örömmel üdvözi a látogatókat. Egy alig hallható kattánás, a lakat a földre esik, aztán eltűnik az emésztőgödör szellőzőnyílásában. Két ember és egy kutya sétál az intézet kerítése felé. A drótsodrony mellől Garai doktor egyenesedik fel. Nincs rajta köpeny. Kezében harapófogó.

- Kibontottam egy méternyit – mondja. Ha megemeljük néhány centit, átfér alatta.

Ádáz gyorsan átbújik a drótsodrony alatt. Boldogan nézi az erdőt. Csavargott már erre kölyökkorában, de Dani megjavította a kerítést és akkor vége szakadt a kalandozásnak. Most megint kószálhat egy nagyot. Menj - biztatja Dani – menj! Reggel jön a sintér. A sintér – érted? A sintér gonosz. Csaba áterölteti kezét a kerítésen, simogatja a kutya fejét. Ő is elmondja: a sintér rossz. A sintér gonosz. A hangszín fenyegető. Ádáz rosszat érez. Izgatottan remegő farka megáll a levegőben. Nekifekszik a kerítésnek, szeretne bemenni, de Dani már visszahajlította a meglazított szálakat. Most eredj cimborá, menned kell. Tudod: a sintér gonosz. A kutya még tétovázik, de hívja az erdő. A hangokat hallotta már, de a szagokat alig ismeri. A kíváncsiság ősi ösztöne elmosza kétségeit. Kaszál egyet a farkával, és hátat fordít az embereknek. Lassan ügetni kezd, aztán elnyeli az éjszaka.

Garai doktor visszasegíti Csabát a főépület elé. A fák takarásában kezét fog vele.

- Innen egyedül kell továbbmennie. Nem jó, ha együtt látnak bennünket. Óvatosnak kell lennünk: tettestársak vagyunk.

A fiúnak – balesete óta először – eszébe jut az egyetem. Nagyot sóhajt és elmosolyodik:

- Ez annál sokkal súlyosabb tényállás doktor úr. Ez már összeesküvés.

Másnap megjelennek állategészségügyi szolgálat munkatársai. Egy nagyon ócska terepjáró vontat egy nagyon ócska, rácsos utánfutót. A motor sivít, az utánfutó csörömpöl. Felkapaszkodnak a kennelhez és végre megszűnik a csatazaj. Reggeli után vagyunk, a lakók ilyenkor a teraszon üldögélve várják a foglalkozások kezdetét. Már értesültek Ádáz titokzatos eltűnéséről, s most érdeklődéssel követik a fejleményeket. Két zöldnadrágos, bakancsos férfi száll ki a kocsiból, egyikük kezében teleszkópos alumíniumbot. Vagy kétméteres lehet. A végén hurok. A kennel rácskapuján új lakat lóg. Az éjjel valaki eltüntette a fogolyszöktetés nyomait. A vékonyabbik férfi átküzdi magát a deszkapalánkon benéz a kutyaházba, és megállapítja, hogy üres. Odakiált a betegeknek:

- Nem tudják, hol a kutya?

Egy darabig csend van, aztán Kripli vállalja a szóvivő szerepét.

- Azt hallottam, hogy az éjjel elszökött. Mindig csavarog. Felmászik a deszkán, aztán átkaparja magát a kerítés alatt. Csak akkor jön vissza, ha megéhezett.

- Rohadt egy dög az – egészíti ki a helyzetjelentést egy vastag férfihang.

A sintér visszamászik a kertbe. Megfordul, és kutyaház elé köp egy vastagot. A botot a csomagtartóba hajítja, aztán mindketten beülnek a kocsiba. A sofőr hátramenetbe kapcsol.

A szűk ösvényen nem könnyű tolatni. Az utánfutó először a bokrok közé farol, aztán a másik oldalon nekikoppan egy öreg tölgynek. Az utas kiszáll, s a kocsi előtt integetve navigálja a vezetőt. Először csak beszél, aztán mutogat, végül kocsi és utánfutó megakad a fák között. Se előre, se hátra. A sofőr elereszti a hangját:

- Mit csinálsz te köcsög? Azt mondtad jobbra! Nem tudod, melyik a jobb kezed?

- Neked jobbra te barom, nem nekem! Az anyád a köcsög!

A dialógus eldurvul. A sintérekből nem lenne jó színész: nem képesek meghaladni saját személyiségüket. Ezúttal nem is akarják. A hangerő fokozódik, az elszabadult mocskolódás betölti a hegyoldalt. És akkor elromlik a kedélyesnek induló délelőtt. Ádáz jelenik meg az erdőszélen, vad rohanással ugrik a kerítésnek. Egyszerre morog, ugat és hörög. Csak néhány órára hagyta el őrhelyét és tessék, máris felfordult a világ. Idegen kocsi a kertben, körülötte idegen, ordító emberek. Lärmások és bűdös a szájuk. A legjobbkor érkezett: most majd rendet csinál. Dühödt indulattal harapja a kerítést, amikor a veszekedők észreveszik.

- De hiszen itt van!

A navigátor feltépi a csomagtartót, futólépésben indul a kerítés felé.

- És hogy hozzuk be? – kiált utána a sofőr.

- Sehogy. Ezt itt fogom megfojtani.

Ádáz vérben forgó szemekkel őrzöng. A kerítéssodronyon átdugott fémpálcát a tövénél kapja el. A zöldnadrágos káromkodik, így nem tudja használni a fojtózsínórt. Visszarántaná, de a kutya nem engedi. Minden erejét megfeszítve húzza, de Ádazzal nem boldogul.

- Sintér köcsög! – harsog az előbbi férfihang a teraszról. A többiek is bekapcsolódnak, kórusban folytatják: sintér köcsög, sintér köcsög!

A botot markoló férfi tanácstalan. Ráadásul fárad is. Erősen izzad és kapkodva veszi a levegőt. A sofőrt keresi, hogy segítséget kérjen, de az a kocsi körül szerencsétlenkedik. Ádáz nagyot ránt a boton, a sintér a kerítésnek esik, a fémpálcát is elejti, Alig tud talpon maradni: a nagy huzakodásban elfogyott az oxigéntartalék. Négykézlábra ereszkedve próbál átnyúlni a sodronyon, hogy legalább a szerszámot visszaszerezze, de a kutya fogait csattogtatva örködik

a hadizsákmány fölött. Aztán hirtelen elhallgat. A kerítés mellett lihegő ember ruhája ijesztő szagokat áraszt: a hurokkal fojtogatott kutyák halálverítékének szagát. Az éhségtől legyengült kóborlók búcsújáról, az oldalba rúgott kiskutyák fájdalmas vonításáról, a gazdát keresők eszelős reménykedéséről, az elaltatottak fénytelen szeméről üzennek Ádáznak a szagok. Döbben-ten áll birodalmának határán. Hangosan nyüszít, és egész testében remeg. A sofőr végre le-akasztotta a terepjáróról az utánfutót, elindul, hogy véget vessen a küzdelemnek. Egy kerítés-oszlopra kapaszkodva átveti lábát a sodronyon, de Ádáz nem várja meg, amíg földet ér. Meg-érzi a veszélyt. Egy pillanat alatt lefoszlik róla a lélekbénító dermedés Farkát lába közé kapja, és a megszégyenült vesztesek alázatával menekül.

- Ádáz siess! Ádáz futás! – kiabálnak neki a teraszról, s amikor eltűnik az erdőben, odalenn felcsattan a taps. Csaba kerekesszékevel hátat fordít az örvendezőknek, merev tekintettel néz a semmibe. Nyeli a könnyeit.

Egy tízhónapos komondor rohan az erdőben. Kutyaszívében rémület, kutyafejében zűrzavar. Összeomlott a világ: legyőzték az iszonyzagú emberek. A botot elveheti tőlük, de gonoszságukkal szemben védtelen. Leül egy fenyő alá. Az utat nézi. Még reménykedik: lehet, hogy jön Dani, vagy Kripli maradékot hoz neki a konyháról. Aztán elmúlik a délután, hűvösödni kezd az este, ráébred, hogy magára maradt. Üresség van benne, lassan erőt vesz rajta a félelem. Lefekszik, hátát a fatörzsnek veti. Befelé sír, mert a kutyák csak így tudnak sírni. Szemét le-hunyja, puhán öleli át az őszi éjszaka. A magányosok álma nehéz. Az otthon nélküliek éjszaka-kája keserű.

Második fejezet - Vándorlásban

Az erdei ösvényt elfedik a frissen lehullott levelek. A hajnal deres volt, de a verőfényes dél-előtt inkább a szeptembert idézi. Egy gazdátlan komondor élelmet keres. Az elhagyottak fájdalma néha még megszorítja torkát, de életösztöne azt parancsolja, hogy enni kell. Eddig két zsemlet sikerült összeszednie (az egyikben téliszalámit is talált), később felfedezett egy majd-nem egész perccet is, de bőséges táplálkozási viszonyokhoz szokott gyomrában az éhség alig

csillapul. Az út melletti gödörben esővíz csillog. Ádáz megszaglássa, és hosszú kortyokban iszik. Továbbindul, aztán hirtelen felkapja a fejét. Lába megáll a levegőben: a rétre telepített tornapályáról hangokat hall. Kiránduló fiatalok lepik el a kötélletrákat, hintákat, kapaszkodókat és bordásfalakat. Hetedikesek lehetnek, két osztály, négy tanár, öt szülő. A rétet szegélyező bokrok mellett egymásra dobálva reklámszatyrok, hátizsákok, műanyag palackok - az ott-honiak erősen túlméretezett ellátmánnyal bocsátották útra csemetéiket. A fiúk fociznak, a lányok vihorásznak, a felnőttek beszélgetnek. A kutya a bokrok takarásában óvatoskodik a csomagok felé. Orrát meghúzza a levegőben, nagyokat nyel, de fegyelmezetten lapul a bokrok között. Érzi, hogy tilosban jár, és az óvatosság parancsát nem írják felül az ígéretes szagok. Földhöz simulva közelíti meg a helyszínt. A dércsípte magas fű csaknem teljesen elfedi. Simán és meggondoltan araszol előre. A világoskék reklámszatyrot leheletfinom mozdulatokkal csalogatja foga közé. Három főtt tojás (héjastul), néhány szendvics (egy kis darab papírzacs-kóval) és két lekváros bukta a reggeli. Rövid pihenőt tart, aztán folytatódik a zsákmányszerző akció: aki vándorlásban van, az nemcsak a mának eszik. A holnapra is gondolnia kell.

A kirándulók között teljes a tanácstalanság: az egyik fiú és három lány csomagja elveszett. Ebédidő lenne, de az ebéd hiányzik. Az eltűnt javak felkutatására indított csoportok eredménytelenül térnek vissza. A hangulat feszültté válik: a ki, kit és miért szívat kérdésekre el-lentétes válaszok születnek. A lányok a fiúkra, a fiúk a lányokra gyanakodnak. A túravezető tanár tapasztalt pedagógus. A konfliktuskezelésben komoly gyakorlata van.

- A károsultak száma négy fő. A csoport létszáma viszont harminckilenc. Nagyon csalódnék, ha négyen éhesek maradnának ott, ahol harmincöt osztálytársuk jóllakik. Azt javaslom tehát, hogy lássátok vendégül ebéd nélkül maradt társaitokat. És hogy a csúf gondolatokat is elaltas-suk, helyes lenne, ha a lányok Mártonról gondoskodnának, a fiúk pedig a három hölgy ellátá-sát vállalnák magukra. Elfogadjátok?

Helyeslő moraj a válasz.

- Győzött tanár úr! – kiáltja valaki a fiúk közül, összegezve a csoportreakciót.

A kárvallott fiatalember vigyorog, a leánykák szemlesütve váraкоznak. Nem sokáig. A fiúk egymás elé tolakodva kínálgatják őket: az éhező osztálytársnőnek nyújtott segítség lovagias cselekedet, s persze nagyszerű alkalom egy kis bensőséges beszélgetésre is. Márton viszont tétovázik. Határozott léptekkel indul el a lányok felé, aztán megáll. A lányok szeme moso-lyog, de semmit se mondanak.

- Gyere már Marci – szólítja meg végül egy szeplős kislány - úgy állsz ott, mint egy csöves. A fűre simítja a kockás asztalkendőt és megteríti. Az üdítő palackot, már a fiú nyitja fel. Az

osztálytársnők kicsit távolabb ülnek, néhányan irigykedő pillantásokat vetnek Ildikó felé. Olyan kis félénknek látszott. A haja se jó, az alakjával sem villoghat, és lenyúlja a legjobb srácot. Egy barátnővel kevesebb. Márton jóízűen falatozik, vendéglátója pedig jókedvűen beszél. Vége az ebédnek, a fiatalember az utolsó pogácsát rágszálja. A lány a hátizsák aljáról egy tábla csokoládét kerít elő. Félbetöri és a vendég elé tartja. Marci kicsit szabódik, aztán elfogadja. Egy szemüveges fiú és egy szőke kislány ballag el mellettük, a kezük néha összeér. Elgondolkozva néznek a pár után.

- Jársz már valakivel? – szólal meg Marci váratlanul.

- Nem – rázza meg fejét Ildi – nem járok senkivel

- Én azt hiszem mégis

- Szerinted? – néz rá a lány bizonytalanul

- Velem.

Egy tolvaj kutya oldalára fekvé alszik a sűrű fenyvesben. A zsákmányolt csomagokat álmában is őrzí: az egyikén fejét nyugtatja, a másik kettőt begyúrte hasa alá. A tartalék kitart vagy két napig. A tornapályán csend van, a csoport már elindult a megállóhoz. A kezdődő szürkületben fellélegzik az erdő: nem szereti a lármás idegeneket. Marci és Ildikó egymás mellett sétálnak a száraz földúton. A lány hátizsákja valahogy Marci vállára került. A fogas már lefele nyikorog velük, a porbafulladt város felé. Az osztálykirándulás véget ért.

Estére befelhősödött és lehült a levegő. Megállt a szél, a tisztásokat köd takarja, az erdő titkokat őrző csendjében ismeretlen neszek születnek. Ádáz már régen felfalta a tartalékot, néhány hete a turistautak hulladéktárolóit fosztogatja. Az ilyen estéket szereti: tudja, hogy láthatatlan, és érzi, hogy továbbra is láthatatlannak kell maradnia. Csak így védekezhet az ember ellen. Rejtőznie kell, mert az embernek botja van és gonosz. Alig lett soványabb a vándorlás alatt, az erdőt járó városiak szétdobált a maradékából rendszeresen jóllakik. Igazi emberételt eszik: vajaskifli, szalámis zsemle, pite, pecsenyemaradék, tejfölös lángos és kürtős kalács szerepel az étlapon. Nem sok, de tápláló. A szúrós vaddisznószag váratlanul és nagyon közlelről csap orrába. A szag nem ismeretlen, messziről már hallotta is a kondát, de eddig nem keresztezték egymás útjait. Az ösvény melletti sűrűből egy hatalmas disznófej nyomakodik elő. Észreveszi a kutyát, horkant egy nagyot és szembefordul vele. Ádáz nyakán felborzolódik a szőr. Menekülhetne, de úgy dönt, hogy itt és most tisztázza az erőviszonyokat. Vágtában csaholva indul a koca felé. Alig pár méterre van tőle, amikor az ellenfél futóra veszi a dolgot. Ádáz még belekap a farába, a koca felnyikkan és befúrja magát a sűrűbe. Hirtelen megelevenedik az erdő, a

nyolc-tíztagú konda recsegve-ropogva rohan keresztül a hegygerincen. Nem Ádáz elől futnak, csak tudják, hogy kutya embert, az ember pedig veszélyt jelent. Halálos veszélyt. Ádáz sokáig lohol utánuk, végül kifulladásig leül. Még sosem járt ezen a hegyoldalon. Érdeklődve szagolja az ismeretlen világot, gyanakodva figyeli a völgyben aludni készülő falut. Szimatot keres, de a vaddisznók már messze járnak, és az út is néptelen. A települést erdő övezi, a szélső kerteket csak egy vékony betonszalag választja el az öregedő tölgyestől. A kertkapuk előtt szeméttárolók állnak, az egyik szaga különösen finom. A kutya szájában összefut a nyál. Két gyors ugrással a túloldalra terem, hátsó lábára áll. Orrával próbálja felnyitni a fedelet, de az nem enged. A kuka egyszer csak megbillen, aztán felborul. Nagyot csattan a betonon, tartalma a földre ömlik. Ádáz először egy szép adag, enyhén bűdös csirkemellet küld le, utána fél rúd romlott párizsit. Még nem fejezte be a táplálkozást, amikor csonttá soványodott kóbor kutyák rontanak ki az erdőből. Lehetnek vagy hatan. Nekiesnek az árokszélre szóródott tésztamaradéknak, egymást harapva küzdenek minden falatért. Ádáz harcra készült, de azok továbbra is egymást harapják. Undorodva fordít hátat nekik. Az étvágya is elment, de a szomszéd kert felől szállongó illatoknak nem tud ellenállni. Nem kísérletezik a fedéllel: lendületből ugorva dönti oldalára a kukát. Unottan turkál a főzelékmaradékban. A sötétből egy kis fekete kutya somfordál elő. Fenekére ül és nyüszít. Egyre közelebb araszol az ételhez. Ádáz nem törődik vele, a verekedő falkán utálkozik. A kiskutya nagyon sokáig eszik. Utána feláll, és Ádáz lábához dörzsöli a fejét.

- Nekem volt gazdám – mondja a szemével. Úgy hívott, hogy Pájsli, sokat ehettem és reggelenként megsimogatott. Ezek meg mindig csak elzavarnak – int fejével a marakodók felé. Ádáz lehajol, végigszimatozza, aztán megnyalja a kiskutya fejét. Kutyanyelven ezt annyit jelent: nem bánom, ha itt maradsz. Majd farkának szigorú legyintésével hozzáteszi: nem szeretem, ha sokat beszélsz. Ha megtanulsz hallgatni, barátok leszünk.

Két kutya megy felfelé a hegyoldalon, a falka után. Az egyik nagy és fehér, a másik kicsi és fekete. A falka egy használaton kívüli szárnyékban húzza meg magát. Valamikor szarvaszetető volt, de falu közelsége és a kirándulók lármája miatt elnéptelenedett. Kátránnyal lekent deszkafedele védelmet nyújt az eső ellen, a földre hullott széna puha fekhelyet biztosít. Az új etető egy távolabbi erdőrészben épült, erre meg alig emlékszik már valaki. Ádáz és Pájsli nem tartanak a falkával. Egy fiatal fenyő földre hajló ágai alatt választanak fekhelyet. Úgy fordulnak, hogy szemmel tarthassák a falut. Az erdő mellett, a temetőben lassan kialszanak a sírokra állított gyertyák. Halottak napjának estéje van és már üzent a tél: a sötét ég alól nagy, nedves pelyhekben szállingózik a hó.

A hó még az éjjel hideg esőre váltott, utána napokig esik. A falka tegnap is jóllakott, a nyirkos szénán heverve tölti a következő napot meg az éjszakát. Két hete lehet, hogy Ádáz hozzájuk szegődött. Azóta sokat javult a kedélyállapotuk. A teli has békülékenyebb. A falu olyan, mint egy hatalmas élelmiszerraktár: minden kapu előtt kuka áll. Mindegyikből ételszag árad: szalonnamaradék, hús, csont, tészta és főzelék illata. A felderítést Pájsli végzi. Apró, fekete teste felolvad az éjszakában, finom orra, éles füle radarként jelzi a veszélyt. A házak korán elcsendesednek, éjfél körül a táplálékszerzés már kockázatmentesnek ígérkezik. Ádáz időközben gyakorlott mestertolvajjá képezte magát. Mindig más irányból közelíti meg a falut, és mindig más utca a célpont. Három-négy kukát az árokba dönt: a tompa puffanásra előkerül a falka. Étkezés közben teljes a csend. A kutyák tudják, hogy bőven jut mindenkinek, befejeződött a marakodás. Néhány perc és kiürül a környék. A falka sietősen húzza teletömött hasát az erdő felé. Pájsli és Ádáz az utóvéd: a kihalt járdára lapulva még egyszer áttekintik a terepet. Az úttesten szétszórt szemét, széttaposott ételmaradék, széttépett újságpapír. Tájékpé vacsora után. A bőséges táplálkozás hatására Pájsliban túlteng az önbizalom: az édesség illatától megrészegevedve még nekifeszül egy kuka oldalának. Ádáz a sötétből figyel. Megunja a kiskutya küszködését, egy erőteljes csípőmozdulattal segít neki. Élvezettel falják a vasárnapról maradt franciakrémest, amikor a kertkapu felett felgyullad a lámpa. Pájsli az árokba lapulva menekül, Ádáz hatalmas ugrással tűnik el a sötétben. Lélekszakadva rohannak kifelé a faluból.

A polgármester csíkos pizsamában áll a kertre néző ablak mögött. A szemét dörzsöli. Igyekszik meggyőzni magát, hogy nem álmodott. A feldöntött szemetes ugyan bizonyíték, de azt nem boríthatta ki az a szerencsétlen kis puli. Aztán az a hatalmas fehér folt... Olyan volt, mint egy árnyék. Átlibbent, át az úton és eltűnt mintha nem is lett volna. A falu hetek óta dühöng az árokba, úttestre borított kukák miatt. A diszkóból hazatérő ifjakat szidják. Egyik panaszos két éjszakán át furkósbottal leste a tetteseket. Eredménytelenül: aznap éjjel a szomszéd utcát dúlták fel a duhajkodó garázdák. Vénasszonyok vaklármájának hitte az egészséget, de most látta. Saját szemével látta. Mi a fene lehetett? A falu első polgára racionális ember. Szereti elemezni a dolgokat. Előveszi a konyakosüveget. Tölt magának, aztán nagyot kortyol a finom italból. Gyomra kellemesen átmelegedik. Meggyújtja a díszgyertyát, belenéz a lángba és hátradől a fotelben. Az események átgondolásának tárgyi feltételei adóttak.

Lipi bácsi kerékpárjára támaszkodva kacsázik hazafelé. Nyugdíjas cimboráival jöttek össze, könnyű fehérbor mellett beszéltek meg a világot. Az ilyen találkozók hosszúra nyúlnak, és

szolid nótázással érnek véget. Lipi bácsi kerékpárral érkezett, de visszafelé inkább nem ült nyeregbe. Jobbnak látta, ha szellőzik egy kicsit. Csendesen dúdolgat az esőtől csillogó aszfalton. Az útra ömlött szemét előtt megtorpan. Ezt a disznóólat – morog magában. Ráadásul a polgármester háza előtt. Ilyenek ezek mind. Ülnek az irodában, isszák a kávé és fújják a füstöt. A falut meg ellepi a mocsok. Pedig ez a Miska gyerek olyan csendes, jóra való fiatalembernek mutatta magát. Most meg saját portája előtt sem tud már rendet tartani. Akárhogy is: ez a vacak nem heverhet itt világ csúfjára az útszélen. Földre ereszti a kerékpárt és helyére teszi a kukát. Megigazítja, hogy egyenesen álljon. Az árokba rugdalja a szétszóródott szemetet. Továbbindul. Már nem is kacsázik: a névtelen jötevők belső elégedettsége határozottabbá teszi a bizonytalan lépteiket.

A konyakosüveg tartalma erősen megcsappant, de még messze nem tekinthető üresnek. Világos lesz a hálósobában, aztán a polgármester felesége benyit a nappaliba. Harminc körüli csinos fiatalasszony, gondolatébresztő hálóingben. Meleg barna szeme van és smink nélkül is ápoltnak látszik. Egy pillantással felméri a helyzetet: konyakosüveg, pohár, a hamutartó megtelt és sűrű a cigarettafüst.

- Valami baj van? Mi történt már megint?

- Láttam Zsuzsa! Érted? Láttam! – válaszol a polgármester. Tölt magának, aztán feleségére néz. Az asszony bólint és poharat tesz az asztalra. Péntek este van, nem baj, ha hosszúra nyúlik az éjszaka.

- Mit láttál? Az asszony kérdésében van egy kis neheztelés. A férj túlhevült lelkesedéséből érezhető a Napóleon hatása.

- A kukadöntőgetőket Zsuzsám. Akik felforgatják a falut. Neked még nem szólt senki?

- Dehogynem. A buszon is beszélnek, meg a postán is panaszkodtak. Azok az idétlen kölykök szórakoznak ezzel. Mi csak ittunk a diszkóban, ezek már drogoznak is. Megismerted valamelyiket?

- Éppen ez az. Hogy nem tudom. Álltam az ablakban. Egy kis fekete árnyék szaglálódott a szemetes körül. Talán egy falubeli kis puli lehetett. Felkapcsoltam a kerti lámpát. Mire visszaértem az ablakhoz a kuka már a földön feküdt. Az összes szemét az útra borult. Én meg csak egy nagy fehér árnyékot láttam. Mintha átrepült volna az út felett.

Az asszony az ablak elé áll, kinéz a keretbe. Közelebb hajol az üveghez.

- Felkapcsolnád a lámpát?

A férj leteszi a poharat és kimegy az előszobába. Egy kattánás és kivilágosodik a kertkapu.

A polgármester lassan enyésző hitetlenkedéssel bámulja a sértetlennek tűnő kukát. Ott áll a helyén, ahogy mindig is szokott. Nincs mellette szemét. Zsuzsa asszony megemeli a konyakosüveget. Úgy véli megtalálta a megoldást. Megkönnyebbülten mosolyog.

- Látod mennyire öregszel? Tíz évvel ezelőtt egy ilyen adag meg se kottyant neked.

A férj már kedvetlen és szomorú. Érti, hogy ez nem a hosszás magyarázkodás ideje. Magához öleli az asszonyt. Nincs semmi bajom Zsuzsa. Csak ez a kis konyak... Holnapra kialszom magam. Egymást szorosan átölelve indulnak a hálószoza felé.

A vadászmester zsebében cseng a mobil. Éppen terepjáróját szereli. Lecsukja a motorháztetőt és füléhez emeli a telefont.

- Te vagy Miska? Hallgatlak polgármester uram.

- Feri bácsi át tudsz jönni hozzánk? A segítségedet kérem. Elmennék hozzád, de beteg vagyok. Az éjjel kifigyeltem, hogyan borulnak fel a kukák. Zsuzsa szerint meg álmodtam az egészet. Igaz, ittam is egy keveset. Nem tudom, mit gondoljak magamról.

- Várjál Miska fiam. Tisztázzuk a dolgokat. Előbb ittál egy keveset, aztán láttál valamit, vagy fordítva. Merthogy az ügy szempontjából ez korántsem közömbös.

- Azért ittam, mert láttam valamit. Zsuzsa persze a fordítottjára esküszik. Nagyon rosszul érzem magam.

- Mindjárt megbeszéljük Miska. Most indulok a vadász házból. Vettem egy golyóspuskát. Még nem mutattam senkinek. Tetszeni fog. Nagyon szép fegyver.

- Remélem nem lesz rá szükség. Annyira talán mégsem vagyok beteg.

A farka jóllakottan hever a szárnyékban. Napfényes a reggel, Ádáz a fenyő alatt pihen, Pájsli nyugtalanul forgolódik. Nem szeretem – mondják ideges mozdulatai – nem szeretem. Meglátak bennünket. Most majd jönnek. Mindig így van. Észrevesznek és megvernek. Aztán elkergetnek. Azért vernek meg, hogy ne menjünk vissza. El kell tűnnünk innen – böködi orrával az álmos komondort. Ádáz felkel, nyújtózkodik és leül. Jól van, nézzünk körül egy kicsit – rázza meg magát. A két kutya őrjáratra indul. Idegen szagot keresve fésülik át a hegyoldalt. De csak a vaddisznókat sikerül megriasztani. A farka hortyogva alszik a szénán. Nem kell mindjárt világgá menni – Ádáz szemrehányóan néz a pulira. Majd akkor szaladunk, ha kergetnek.

A vadászmester az út mellett guggol, a polgármester a kertkapu előtt ácsorog. Nem mozdulhat onnan, nehogy összejárja a nyomokat. Feri bácsi hosszasan szemlélődik, aztán letör egy vesz-

szót a kertből kihajló orgonáról. Gyere ide, polgármesterek gyöngye. Most rövid bepillantást nyerhetsz hivatásom titkaiba.

- Nézd - mutat az árokszálon lenyomódott fűre – itt feküdt a kuka. Tehát nem álmodtál. És valóban volt itt egy kiskutya. Itt vannak a nyomai. Az orgonavessző körülrajzolja Pájsli sárba nyomódott lábnyomát, aztán megáll Ádáz hatalmas tappancsának lenyomata fölött. Egy komolyabb jószág is volt vele, az dönthette fel a szemetest. A vadászmester néhány szőrszálat emel fel a fűről. Fehér színű, hosszú szőrű kutya lehet. Jó nagyot ugorhatott, ha úgy láttad, hogy repül. Éjfél körül jöttek, akkor már nem esett. Ha előbb jártak volna erre, az eső szétmossa a nyomokat. Minden ide van írva a földre.

- Te pedig csak úgy elolvasod. A polgármester már nyugodt és elégedett. De az még mindig homályos, hogyan került helyére a kuka.

- Látod, ezt én sem tudom. Lehet, hogy ez a kerékpárnyom itt megmagyarázná, de nem kombinálok. Vadász vagyok, nem nyomozó. Feladom. A jó hír az, hogy nem csapott be sem a szemed, sem a konyak. A rossz hír pedig az, hogy megint kutyákra kell vadásznunk. Minden télen ezzel küszködünk. Csapatba verődnek, megölik az őzeket. Ha többen vannak, lerántják a szarvastehenet is. Mindegy – legyint a vadászmester – azokat a diszkóbolond kölyköket ezen felmentjük a gyanú alól. A tetteseket meg bizzátok a vadásztársaságra. Nehogy azt hidd, hogy nekünk öröm az ilyen vadászat. A kutyák kapják a golyót, pedig legszívesebben a gazdákat húznám deresre. Amúgy meg jobb, ha az egészről nem beszélsz senkinek. Más se hiányzik, minthogy a fél falu a kukadöntögető nagy fehér farkast keresse.

Egy fiatal vadőr távcsővel figyel az erdőt. Már reggel észrevette a faluszélen a kutyák nyomait, de nem ment utánuk. Nem akarta szétugrasztani a farkát. A novembervégi délután hamar estébe vált. Már erősen szürkül. A távcső még egyszer végigpásztázza a hegyoldalt. A látómezőben a csupasz faágak között feltűnik a régi etető. A fiatalember mozgást lát: a farka vacsorához ébredszik. Hat árnyat számol össze. Megvagytok – gondolja elégedetten. A gyorsan fogyó világosságban szaporán lépked a falu felé. Feri bácsi nyugodt türelemmel hallgatja a vadőr híreit. A nagy fehér meg a kis fekete kutya ugyan hiányzik a beszámolóból, de nem hiányolja őket. Majd előkerülnek azok is. Szép munka volt – mondja a vadászmester és kezét nyújt. Gyere fiam, iszunk egy pohárka konyakot. A múlt héten kaptam a polgármesterünktől. Ajándékba hozta. Nem is tudom miért.

A terv kifogástalan. Hét vadász körbeállja az etetőt. Hatan a fekvőkre tüzelnek, hetedik társuk a menekülőkkal, sebzettekkel foglalkozik. A puskások még sötétben foglalják el helyüket,